

Germanes per a tot

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

La Mia li estira una trena a la Lia. La Lia li torna, amb una puntada de peu al cul. Comença la batalla, i al cap de deu segons la guerra entre germanes ja s'ha acabat. Valoració dels danys: un unicorn, terriblement suau i de color verd, ha sortit disparat per la finestra del tercer pis. Tot i tenir ales, la bestiola ha aterrat dins un toll d'aigua enfangada i, acte seguit, l'autobús interurbà l'ha deixat fet una coca. Des de la finestra, la Mia i la Lia han estat testimonis del terrible desenllaç. La Mia plora, pel seu unicorn esparracat i perquè encara se sent la puntada de peu al cul. La Lia no plora, però tampoc riu. Els unicorns, encara que no siguin seus, també li agraden i pensa que potser s'ha passat, llençant-lo per la finestra... però no diu res. El mal ja està fet i ara el que els cal és pregar per a que no les castiguin.

La Mia és un minut i mig més gran que la Lia. Són les bessones que menys temps es porten en tota la comarca. De fet, la mare sempre fa broma dient que ja a dins el seu ventre ja se les tenien per veure qui sortia primer. I va guanyar la Mia. “Soc la gran, soc la gran!”, anunciava a la primera de canvi. “Però jo soc un centímetre més alta!”, reclamava la Lia, acte seguit. Les picabaralles de les bessones eren conegudes per tothom. Diu el pare que es fan la punyeta per avorriment. Diu la mare que és perquè estan juntes des que van néixer: matí, migdia, tarda i nit i això, amics meus, no és fàcil per a ningú.

Compartir pares, habitació, menjar, joguines i atencions, no és cosa fàcil. I menys quan la tieta Rossita està constantment comparant-les. I el pesat del Josep de la verduleria. I la mestra de segon, i la de tercer, i la de quart... El món sencer, les compara! Que si la Lia té la cara més dolça, que si la Mia camina més guerxa, que si la Lia no diu bé les erres, que si la Mia té una oïda musical excepcional... Més que germanes, la gent les havia convertit en rivals i elles, de vegades, s'arribaven a creure que havien de competir per a tot.

Però un dia, un dimecres més exactament, les coses van canviar.

Tots els dimecres del 2018 la pista de futbol de primària estava reservada per als que volien patinar. A la Mia li agradava passar-se l'hora de l'esbarjo fent piruetes damunt els seus patins en línia, mentre que la Lia era més de quedar-se saltant a corda. Així era aquell dimecres, perquè havia de ser un dimecres com qualsevol altre. La pista es va omplir de canalla sobre rodes però, de sobte, al mig de tots, va aparèixer la Berta.

La Gran Berta, que li deien, perquè era alta com un Sant Pau i tenia les espatlles tan amples com la mestra d'educació física. La Gran Berta patinava més aviat malament, i això no tindria cap importància si no fos que no suportava que ningú sobresortís més que ella, ni en alçada ni fent equilibris sobre uns patins. La Berta, amb la mirada fixada en la Lia, va anar fins a ella i li va proposar un joc. “Has d'arribar a la paret de l'altra banda del pati amb els ulls tancats, sense xocar amb res ni caure de cul a terra”. La Lia va arrufar el nas. Per què hauria de patinar amb els ulls tancats? Aquell joc no tenia ni solta ni volta! Però ningú no s'atrevia a dur la contrària a la Berta. A la Gran Berta!

I abans que la Lia pogués badar boca, la nena geganta ja la tenia agafada de la mà i l'estirava. "Vinga, tanca els ulls! O és que potser et fa por no sortir-te'n?" va desafiar-la. Sense tenir-les totes, la Lia va dir que d'acord, va tancar els ulls i va començar a avançar, en direcció a la paret de l'altra banda del pati, amb els braços estesos cap a davant per detectar qualsevol obstacle que es pogués trobar pel camí.

En la distància, la Mia es va adonar que allà passava alguna cosa i va parar de saltar a corda. Amb la mosca al nas, mirava com la Lia avançava amb els ulls tancats, amb precaució i destresa. "Però què fa?", es preguntava la Mia, sense entendre res. Però la Lia ja era a punt d'arribar a l'altra banda del pati amb èxit. Això, a la Gran Berta no li va agradar gens. El que ella desitjava era que tothom veiés com la millor patinadora del pati queia de cul a terra! Però com que semblava que això no passaria, la Berta, molt empipada, va decidir actuar. Va córrer cap a la Lia i, furiosa, li va donar una empenta tan forta que va estampar-la contra la paret de ciment.

Tot això va ser el que la Mia li va explicar a la Directora. Que la Gran Berta era la culpable de que la Lia hagués hagut d'anar a urgències a que li cosissin el front. La culpable que s'hagués de passar tres dies estirada al llit, reposant, perquè deien els metges que s'havia donat un cop molt fort al cap. I durant aquells tres dies, la Mia no es va moure del costat de la seva germana. No va voler anar ni tan sols a l'escola, només volia ser prop d'ella per assegurar-se que estava bé.

Va jugar a tot el que la Lia va voler, va escoltar les cançons que la Lia va triar i fins i tot en els moments en què estava més avorrida d'estar ajaguda, la Mia la va deixar rondinar sense dur-li la contrària ni fer-li la punyeta. I ho va fer tot perquè estimava la seva germana com no estimava ningú al món. L'estimava ara i l'havia estimada sempre, perquè tot i les bronques i les picabaralles, ningú no parlava mai de tot allò que feien juntes i que compartien. Ni tan sols els pares. Ningú no donava importància a que quan a la Mia no li agradava el seu esmorzar la Lia sempre li canviava. Ningú no sabia que quan tenien por es ficaven dins el mateix llit i s'adormien abraçades per fer fora els monstres de la nit. Ningú no parlava de com s'ajudaven l'una a l'altra a l'hora de fer els deures, d'aprendre a fer el *pi-pont* o de cosir els botons de la bata, quan els saltaven.

Quan la Lia es a recuperar, tot va tornar a la normalitat. La vida va tornar a rodar com fins aleshores i la Mia ja no havia de fer tot el que a la seva germana li venia de gust, perquè ja estava curada.

Però tot i així, les coses entre les bessones havien canviat. Després de l'incident de la Gran Berta i aquella calma dels dies de treva, les germanes havien après a negociar quan tenien una disputa, a cedir de tant en tant -... però no sempre!-, a no saltar a la primera de canvi, a pensar un segon abans de cridar, clavar una puntada de peu o llençar cap unicorn per la finestra.

Els punts al front de la Lia havien servit per adonar-se de que potser no calia estar-se fent la guita tot el dia. Que s'estimaven massa, per discutir tant. Aquell cop contra la paret de ciment del pati les havia estabornit a totes dues, però també les havia fet créixer una mica. I és que, amics meus, tot el que ens passa a la vida, sigui bo o no tan bo, ens ensenya a fer-nos grans. Una mica més grans cada dia.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital